

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/74/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620010308
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1620010308.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Denisy Mészárosovej, v trestnej veci obžalovaného Z. N. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 0T/62/2020 zo dňa 01.02.2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.11.2021 jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

Z. N., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. nad C., t.č. M. 4, C.,

u k l a d á

podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 3 (tri) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp.zn. 0T/62/2020 zo dňa 01.02.2021 bol obžalovaný Z. N. uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 12.06.2020 v čase okolo 15.50 h. viedol po Kalinčiakovej ulici v meste Stupava osobné motorové vozidlo zn. VW Golf, ev. č.: Z.-W., kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI Malacky, pričom vykonanou lustráciou bolo zistené, že vozidlo viedol i napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom OS Bratislava IV sp. zn. 0T/99/2019 zo dňa 04.08.2019, právoplatným dňa 04.08.2019, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 2 rokov, o ktorom vedel.

Za to mu bol podľa § 348 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorého výkon bol podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods.

1 Trestného zákona podmienične odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa uložil obžalovanému tiež trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 3 roky.

Proti tomuto rozsudku podal prokurátor v zákonnej lehote dňa 12.02.2021 odvolanie v neprospech obžalovaného smerujúce proti výroku o treste, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 24.03.2021. Prokurátor uvádza, že uložený trest považuje s ohľadom na osobu páchatel'a za neprimeraný. Súd pri ukladaní sankcie vychádzal zo závažnosti prečinu ako aj z toho, že nepodmienečný trest odňatia slobody je trest ultima ratio, a v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal okrem iného aj na zásadu humanity trestu, z ktorej vyplýva zákaz neprimeranej sankcie vo vzťahu k okolnostiam prípadu a pomerom páchatel'a. Nepodmienečný trest odňatia slobody je síce nepochybne najprísnejším druhom trestu, avšak zákon predpokladá, že bude ukladaný práve v prípadoch, keď miernejšími druhmi trestov nebude možné dosiahnuť splnenie účelu trestu. Obžalovaný Z. N. bol pred týmto rozhodnutím súdu v minulosti už 11 krát súdne trestaný, pričom naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, sp.zn. OT/99/2019 zo dňa 04.08.2019 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov so zaradením do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a súčasne mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 2 rokov. Z uvedeného vyplýva, že od prepustenia obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody prešlo relatívne krátke obdobie a obžalovaný sa opäť dopustil ďalšej trestnej činnosti spočívajúcej v spáchaní totožného trestného činu. Z uvedeného je zrejmé, že nielenže miernejšia forma trestu odňatia slobody, ale ani nepodmienečný trest odňatia slobody celkom zjavne nevedol k náprave obžalovaného. Možno uviesť, že obžalovaný v tejto trestnej veci ako aj pri predchádzajúcom poslednom odsúdení vedel, že má uložený trest zákazu činnosti a tento zákaz vedome porušil aj s tým rizikom, že takéto jeho konanie môže viesť k opätovnému trestnému stíhaniu jeho osoby, a ani táto skutočnosť ho neodradila od spáchania tohto trestného činu. Prokurátor preto nesúhlasí s názorom súdu, že obžalovaný svojím zastabilizovaným životom po spáchaní skutku preukázal nápravu. Má zato, že „zastabilizovaný život“ je potrebné vzhľadom na vyššie uvedené posudzovať komplexne a nemožno správanie obžalovaného, ktoré len za posledných 5 rokov pred spáchaním tohto trestného činu viedlo k 5 odsúdeniam obžalovaného, považovať za preukazujúce nápravu. Neprimeraným trestom v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sa rozumie taký trest, ktorý je z pohľadu zásad ukladania trestov uvedených v § 34 a nasl. Trestného zákona čo do jeho druhu alebo výmery príliš prísny alebo príliš mierny (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 17/2015 zo dňa 08.11.2016). Uloženie hoci aj prísnejšieho podmieničného trestu odňatia slobody obžalovaného dostatočným spôsobom neodradí a nezabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Rovnako takýto trest nevytvorí podmienky pre výchovu páchatel'a, aby viedol v budúcnosti riadny život, a takisto nepovedie k náprave obžalovaného, keďže ani predchádzajúce viacnásobné podmieničné tresty ako ani viacnásobné vykonanie kratších opakovaných trestov odňatia slobody tento účel zjavne nespĺnili a nemali na obžalovaného dostatočný prevýchovný vplyv. Práve naopak, obžalovaný opakovane prejavil značnú ľahostajnosť k hodnotovému spoločenskému systému a svojím správaním tak signalizuje vysokú mieru rizika ďalšej recidívy a potreba preventívnej ochrany spoločnosti v podobe uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody sa javí za takýchto okolností ako nevyhnutná. Možno teda zhrnúť, že uložený podmieničný trest odňatia slobody za neprimeraný, a to najmä s ohľadom na osobu obžalovaného, kedy jeho predchádzajúce odsúdenia nepostačovali na jeho nápravu, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že trestné právo predpokladá prirodzenú gradáciu ukladaných trestov pri opakovanom porušovaní záujmov chránených Trestným zákonom. S poukazom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu využil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu prokurátora, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručované, a to podaním zo dňa 11.10.2021. Obhajoba nesúhlasí s dôvodmi odvolania podaného prokurátorom a v mene obžalovaného konštatuje, že: „Ak by sme sa mali pridržovať logiky odvolania prokurátora, mohli by sme zároveň tvrdiť, že ani výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody nemá na mňa a moje správanie žiadny vplyv (keďže som už nepodmienečný trest za rovnaký trestný čin dostal a vykonal v minulosti) a teda by malo byť zjavne na mieste nájsť iný spôsob trestu, resp. riešenia mojej prevýchovy. Na moju obranu uvádzam skutočnosť, ktorú som tvrdil tak v prípravnom ako aj súdnom konaní, že vďaka porušeniu zákazu činnosti som tento súdny zákaz porušil vo výnimočnej situácii, tak ako to uvádzam vo svojich

výpovediach. Ďalej nesúhlasím s názorom prokurátora, že jediný spôsob ako dosiahnuť moju nápravu je uloženie nepodmienečného trestu, pričom uvedené riešenie je aj najlepším možným z hľadiska ochrany spoločnosti. K uvedenému by som rád uviedol, že sa plne stotožňujem s názorom prvostupňového súdu, ktorý správne uvádza, že svojim životom po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody som dostatočne preukázal vôľu a snahu po náprave a zastabilizovaní môjho života s mojou rodinou. Zároveň mám jednoznačne za to, že prvostupňový súd sa, v rámci presadzovania a zachovania princípov „restoratívnej justície“, správne priklonil na stranu uloženia miernejšieho trestu v podobe prísnejšieho podmieneného trestu.“ Ďalej obhajoba vo vyjadrení rozoberá podstatu restoratívnej a retributívnej justície, a tiež cituje rozhodnutie ústavného súdu ohľadom asperačnej zásady v spojení s primeranosťou trestu. Poukazuje na výsledky „zahraničných kriminologických a penologických výskumov v zmysle, že neprimerané trestanie je obvykle pod vplyvom médií a vysokej miery punitivity obyvateľstva predstavuje „produkt emocionálnej a populistckej trestnej politiky“ a neprispieva k dosiahnutiu žiadneho pozitívneho výsledku v podobe zníženia kriminality, ale jeho jediným preukázateľným efektom sú preplnené väznice a rastúci index väzenskej populácie. Skutok spáchaný obžalovaným nejaví znaky závažnej nebezpečnosti, ktorý by závažne ohrozoval spoločnosť a bol navyše spáchaný vo výnimočnej situácii. Z týchto dôvodov obhajoba navrhla odvolanie zamietnuť ako nedôvodné.

Odvolací súd nezistil žiadne také vady napadnutého rozsudku alebo predchádzajúceho konania, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil verejné zasadnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa zástupkyňa krajskej prokuratúry plne pridriavala písomných dôvodov odvolania a navrhla uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

Obhajca považoval napadnutý rozsudok za spravodlivý z dôvodu nižšej závažnosti konania obžalovaného, ktorý sa po výkone trestu za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia snažil viesť riadny život, a preto súd správne uložil prísny podmienený trest a prísny trest zákazu činnosti. Navrhol, aby súd odvolanie zamietol.

Obžalovaný v konečnom návrhu nič neuviedol.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, veta prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne uvádza, že odvolanie podané prokurátorom je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote a spĺňa všetky zákonné náležitosti, preto odvolací súd konštatuje absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Odvolací súd z pripojeného spisového materiálu zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 14.06.2020 obžalobu na Z. N. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti tohto rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 01.02.2021 obžalovaný učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný, a následne kladne odpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku. Súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal s tým, že dokazovanie v rozsahu priznania nevykonával. Vykonával len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste.

Súd prvého stupňa na základe vyhlásenia o vine uznal obžalovaného vinným zo spáchania žalovaného trestného činu na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. K uznaniu viny na skutkovom a právnom základe podľa obžaloby došlo po vyhlásení a postupe podľa § 257 Trestného poriadku, preto výrok o vine nemohol byť predmetom revízie odvolacím súdom, a táto časť rozsudku nemohla byť, a ani nebola odvolaním napadnutá.

Z listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplýva, že obžalovaný mal v čase hlavného pojednávania 11 záznamov v registri trestov, nie 10 ako uvádza súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku. V čase verejného zasadnutia odvolacieho súdu mal obžalovaný v registri trestov už 12 záznamov. Z hľadiska posúdenia súbehu a recidívy u obžalovaného je relevantné, že obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 0T/99/2019 zo dňa 04.08.2019 uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorý spáchal dňa 03.08.2019. Za uvedené mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace, ktorý vykonal dňa 02.10.2019 a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 2 roky. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 6T/11/2020 zo dňa 23.06.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4To/41/2021 zo dňa 19.08.2021 bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania drogového prečinu podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, pričom za oba uvedené trestné činy mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov nepodmienečne za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu sp.zn. 0T/99/2019. Z uvedeného vyplýva, že prejednávaný trestný čin nie je v súbehu s trestnými činmi, za ktoré bol obžalovaný už právoplatne odsúdený, ale je recidívou, pretože sa ho obžalovaný dopustil po doručení trestného rozkazu sp.zn. 0T/99/2019. Z hľadiska hodnotenia osoby obžalovaného a jeho možností nápravy je podstatné, že začal páchať majetkovú trestnú činnosť ako mladistvý, následne spáchal násilný trestný čin, a to pod vplyvom návykových látok, pretože mu bolo uložené ochranné protitoxikomanické liečenie. Po vykonaní nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky za lúpež obžalovaný vykonal v roku 2008 trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov v III. nápravno-výchovnej skupine za majetkovú, drogovú a nedbanlivostnú trestnú činnosť, pri ktorej došlo k závažnému následku. V roku 2012 obžalovaný vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok za krádež. V roku 2015 mu bol tiež za trestný čin krádeže uložený podmienečný trest odňatia slobody, ktorý bol v rámci ukladania súhrnného trestu zrušený a uložený prísnejší podmienečný trest odňatia slobody, došlo však nariadeniu výkonu trestu v roku 2020, predtým obžalovaný spáchal trestný čin v zahraničí, a potom mu bol v roku 2018 uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. Trest vykonal dňa 30.11.2018. Následne došlo k vyššie spomínaným dvom rozhodnutiam.

Už len týchto údajov vyplývajúcich z registra trestov obžalovaného odvolací súd vyvodzuje, že súd prvého stupňa obsahu registra trestov nevenoval takmer žiadnu pozornosť, resp. sa s týmto dôkazom vysporiadal len formálne, bez skutočnej analýzy jeho obsahu, inak by mu bolo zrejmé, že jeho obsiahle teoretické úvahy o filozofii trestania nie sú v prípade obžalovaného Z. N. na mieste, ale treba ich aplikovať u páchatel'ov, u ktorých sú možnosti nápravy priaznivé. Obžalovaný začal páchať úmyselnú trestnú činnosť v mladom veku, závažnosť trestnej činnosti uňho gradovala, následne sa stabilizoval v zmysle opakovaného páchania majetkovej trestnej činnosti, za ktorú bol po výkone dlhodobého trestu sankcionovaný nepodmienečnými trestami. Z neznámych dôvodov mu bol po uvedenom uložený podmienečný trest odňatia slobody, kedy obžalovaný preukázal, že ani takýto trest naňho nemá pozitívny vplyv, pretože sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Po uvedenom sa dopustil špeciálnej recidívy marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a to hoci vykonal za takýto trestný čin krátkodobý nepodmienečný trest odňatia slobody.

V tomto kontexte nie je odvolaciemu súdu zrejmé, v čom súd prvého stupňa vzhliadol „stabilizáciu“ života obžalovaného. Jeho postoj vyjadrený na hlavnom pojednávaní, že spáchanie skutku úprimne a hlboko ľutuje, žiada súd o zhovievavosť pri ukladaní trestu s poukazom na skutočnosť, že je na ňom finančne závislá jeho rodina, a to partnerka a jej maloleté dieťa, o ktoré sa spolu starajú, že bývajú v prenajatom

dome a spoločne znášajú náklady na bývanie, nemôže vyvážiť riziko, ktoré z osoby obžalovaného pre spoločnosť pramení. Ak obžalovaný tvrdí, že sadol za volant len z naliehavého dôvodu, pretože sa potreboval dostať do práce, odvolací súd jeho konanie hodnotí ako hrubú nezodpovednosť nielen vo vzťahu k spoločnosti, ale aj k vlastnej rodine, a nie ako naliehavú situáciu neumožňujúcu iné riešenie než vedenie motorového vozidla napriek trestu zákazu činnosti.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia síce konštatuje, že obžalovaný spáchal 4 priestupky, z toho 1 priestupok na úseku dopravy je hodnotený ako závažný, avšak zároveň súd zdôrazňuje, že pri žiadnom z priestupkov nebola spôsobená dopravná nehoda, a ani pri nich nebol prítomný alkohol u obžalovaného. Odvolací súd naopak konštatuje, že páchanie priestupkov v doprave, vrátane závažného priestupku, zvyrazňuje nedisciplinovanosť a nezodpovednosť obžalovaného, čo sa premieťa do skutočne nepriaznivých možností nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Odvolací súd na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že uloženie podmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému Z. N. vôbec nezodpovedá citovaným zákonným kritériám, a tento nedostatok nevyváži ani určenie neprimerane vysokej výmery podmieneného trestu so zreteľom na závažnosť konania obžalovaného. Súd prvého stupňa sa mylne domnieva, že účinky hrozby vyšším trestom môžu mať v zmysle potreby ochrany spoločnosti lepší efekt ako uloženie primeraného nepodmieneného trestu. Takáto domnienka je hypotetická a v prípade obžalovaného Z. Volnára neopodstatnená.

Z týchto skutočností odvolací súd vyvodil, že obžalovaný predstavuje riziko pre účastníkov cestnej premávky aj v súčasnosti, je špeciálnym i všeobecným recidivistom, má slabšie vyvinuté vnútorné kontrolné mechanizmy, a nie je možné predpokladať, že účel trestu, ktorým je prevýchova obžalovaného, represia a morálne odsúdenie, možno dosiahnuť i bez jeho výkonu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Naopak, je uňho plne opodstatnené uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody, ktorý lepšie zohľadňuje nepriaznivé možnosti nápravy obžalovaného so zreteľom na potrebu ochrany spoločnosti a primerane vyjadruje aj požiadavky generálnej prevencie. Odvolací súd sa nemohol stotožniť s argumentáciou súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku a odvolacie argumenty prokurátora považuje za správne. Odvolací súd dospel k záveru, že práve krátkodobý nepodmienený trest odňatia slobody v prípade obžalovaného zodpovedá všetkým funkciám trestu uvedeným v zákone.

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že trest uložený napadnutým rozsudkom je neprimerane mierny, a preto na podklade odvolania podaného v neprospech obžalovaného podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám vo veci rozhodol v zmysle uvedeného.

Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa ustálil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, keďže na hlavnom pojednávaní priznal svoju vinu a ľútosť spontánne verbalizoval pri výsluchu pred povereným príslušníkom PZ. Odvolací súd zistil tiež príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona spočívajúcu v predchádzajúcich odsúdeniach obžalovaného.

Pri výmere trestu v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 348 ods. 1 Trestného zákona, ktorá je až na 2 roky, odvolací súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, čo je vzhľadom menšiu závažnosť trestného činu a postoj obžalovaného primerané. Odvolací súd podľa § 48 ods. 2 písm.

b) Trestného zákon zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody uloženého pre úmyselný trestný čin.

Odvolací súd si osvojil výrok o treste zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 3 roky z napadnutého rozsudku. Výmera trestu zákazu činnosti je v spodnej polovici sadzby trestu zákazu činnosti 1 až 10 rokov, čo zohľadňuje poľahčujúcu okolnosť priznania a súčasne primerane reflektuje špeciálnu recidívu.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.